

Kamu Çalışanlarının Sesi

TÜRKAV

TÜRKİYE KAMU ÇALIŞANLARI
KALKINMA ve DAYANIŞMA VAKFI

Sayı: 25 • Mart-Nisan 2007

*“Davalarımızın çözümü
kendimize dönmek,
Sarsılmaz bir birlik halinde
el ele vermek ve geceli
gündüzlü çalışmaya
Girismekte mümkündür.”*

Alparstan Türkeş

Rahmet ve Minnetle anıyoruz...

Prof. Dr. Mustafa TURAN

Çanakkale Şehitlerine

"18 Mart", Çanakkale Zaferi'nin sene-i devriyesi idi. Çanakkale'de şehâdet şerbetini içen civanları düşündük. Sorguladık; emperyalizmi sorguladık, kendimizi sorguladık. Umudun, umutsuzluğun bir milletin mukadderatındaki yerini anlamaya çalıştık.

Yüzümüzü Çanakkale'ye çevirince yıkılan Osmanlı'yı gördük, çaresizliği, ahde vefayı, ihaneti ve şehit olmak için Çanakkale'ye koşup gelen kınalı kuzuları gördük. Zorumuza gitmişti olanlar. Tarihimize bakınca nice zaferleri hatırladık, nice koçyiğitlerin bir gül bahçesine girercesine şehit olduklarını da.

Bir bir açılırken göğe, son defa yarıştık;
Allâh'a giden yolda meleklerle karıştık.
Geçtik hepimiz dört nala cennet kapısından;
Gördük ebedî cedleri bir anda yakından!
Bir bahçedeyiz şimdi şehitlerle berâber;
Bizler gibi ölmüş o yiğitlerle berâber.
Lâkin kalacak doğduğumuz toprağa bizden
Şimşek gibi bir hâtıra nal seslerimizden!

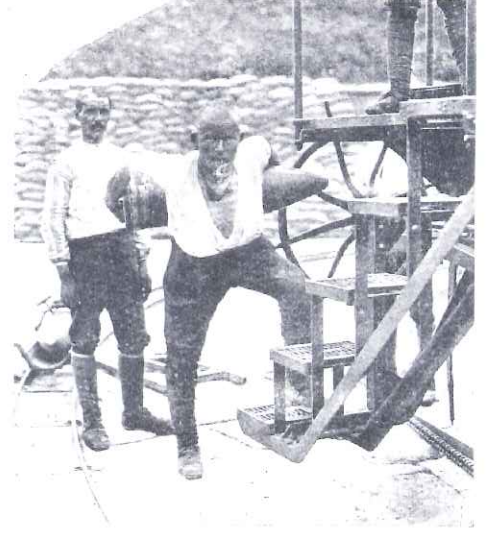
Yahya kemal Mohaç için söylemişti bunları. 29 Ağustos 1526'da kazanılan bu zaferle Macaristan Krallığı'na son vermişti. Üzerinden neredeyse 400 yıl geçmişti. Artık dev gibi orduları yenmek için savaşmıyorduk.

Bir yandan Mithat Cemal Kuntay'ın dizelerindeki ifadeyle:

"Maziye sor, ecdadımı söyler sana şimdi,
Bir bitmez ufuktum, küre vaktiyle benimdi."

Diyerek ecdadın büyüklüğünü hatırlayacak, bir yandan da Mehmetçik'in, üzerimize gelen dev gibi orduları yine yenmek zorunda olduğunu...

Bir cihan harbinin çıkacağını ve topraklarını paylaşmak isteyen devletlerin yüzlerce yıllık arzularını gerçekleştirmek isteyeceklerini gören devlet erkânının, devleti savaşın dışında tutmak için gösterdiği bütün gayretlere rağmen Osmanlı Devleti kendini harbin içinde bulmuştu. Bu cihanşüml muhrebenin, Türkiye ile

olan derin ve hayat alkası sebebiyle bütün hesaplaşmalar Türk toprakları üzerine yapılacağı açıktı.

Savaşın stratejik yönü belliydi. Çanakkale savaşlarında alınacak sonuçların uğranılacak kayıpları göze aldırarak kadar önemli olduğunu düşünen İngiliz Bahriye Nazırı Winston Churchill, İstanbul'un ele geçirilip Osmanlı Devleti'nin savaş dışı bırakılmasını savunuyordu. Nitekim bu plânı gerçekleştirmek için düvel-i muazzamanın bütün kuvvetlerini 3 Kasım 1915'te Çanakkale önlerinde toplanmış, Seddeülbahir ve Kumkale istihkâmları bombalanmaya başlamıştır.

Kimin savaşıydı bu...

Nerde -gösterdiği vahşetle- "Bu bir Avrupalı!"

Dedirir: Yırtıcı, his yoksulu, sırtlan kümesi,

Varsa gelmiş, açılıp mahbesi, yâhud kafesi!

Eski Dünya, Yeni Dünya, bütün akvâm-ı beşer,

Kaynıyor kum gibi... Mahşer mi, hakikat mahşer.

Yedi iklimi cihânın duruyor karşısında,

Ostralya'yla beraber bakıyorsun: Kanada!

Çehreler başka, lisanlar, deriler rengârenk;

Sâde bir hâdise var ortada: Vahşetler denk.

Kimi Hindû, kimi yamyam, kimi bilmem ne belâ...

Hani, tâ'ûna da zuldür bu rezil istilâ!

Çanakkale'ye üşüşen kuvvetler içinde İngiliz ve Fransız kuvvetleriyle birlikte Yahudi gönüllüler, Anzaklar, Sihler, Gurkanlar, Sudanlı zenciler, Senegalli, Faslı askerler bulunuyorlardı. Anlaşılan odur ki, emperyalist devletler Mehmetçik'e karşı dünya savaşına yakışır bir biçimde (!) bütün akvam-ı beşeri Gelibolu'da toplamışlardı.

Evet bu savaş Türk'ü yok etmek isteyen bütün dünyanın savaşı olmalıydı. İstediklerini de yapabilecek güç ve kudrete sahiptiler. Daha savaşın başında düşman vatanın harim-i ismetine dayanmıştı. Hayır bu savaş Türk'ün savaşı idi.

Nasıl bir savaştı bu...

Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer
O ne müdhîş tipidir: Savrulur enkâz-ı beşer...

Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el
ayak,

Boşanır sırtlara, vâdilere, sağnak sağnak.

Umut ve umutsuzluk...

Bu iki kelime/kavram Çanakkale'den Dumlupınar'a
hep bizimle birlikte oldu.

Umudun karardığı andı Çanakkele...

Mehmet Akif sıkıntılıdır:

Beş altı pençe bir olmuş boğazlamakta bizi,
Silindi gitti hilâlin şu anda belki izi!

Akif, Binbaşı Ömer Bey'e sorar:

-Ömer Bey, bu Çanakkale ne olacak?

-Allah bilir ama vaziyet tehlikelidir. Askerlik
noktasından düşünülünce ümit yok. Ancak fen
kaidelerinin haricinde fevkalbeşer (insanüstü) bir şey
olmalı ki dayanabilsin.

-Eyvah son istinatgâhımız da yıkılırsa ne olur?
dedikten sonra Akif ağlamaya başlar.

Fakat Mehmet Akif umudunu ve inancını hiçbir
zaman kaybetmez.

"Bütün dünya toplanıp hücum etse Çanakkale
sükut etmez." Der.

Düvel-i muazzamanın karşısında duran mütevazi
Anadolu çocuğuydu, en azından ölmesini bilirdi.
Asım'ın nesliydi çünkü. Bir hilâl uğruna batan nice
güneş, 18 Mart'ta tarihin en büyük zaferlerinden birini
kazanacak; namusunu çiğnetmeyecekti.

Boğazları rahatlıkla geçebileceklerini düşünen
Müttefiklerin 18 Mart 1915 tarihinde 6 gemisi
batırılmış ve "Çanakkale geçilmez" hükmü ile geri
dönmek zorunda kalmışlardır.

Ancak Çanakkale'deki savaş bu tarihte bitmeyecek
Çanakkale kara muharebeleri başlayacak ve 1916 yılı
başına kadar devam edecektir. Kara muharebelerinde
de umudunu yitirmeyen Mehmetcik destanlar yazmış,
zaferler kazanmıştır. Kısaca düşman Çanakkale'yi
denizden geçemediği gibi kara muharebelerinde de
başarılı olamamıştır. Düşmanın Çanakkale'den çekip
gitmesinden sonra I. Dünya Harbi üç yıla yakın bir
zaman daha devam etmiştir.

Ancak...

Başta Almanya olmak üzere müttefiklerinin
savaştan çekilmeleriyle Osmanlı Devleti de 30 Ekim
1918'de Mondros Mütarekesi'ni imzalayarak yenik bir
devlet olarak savaştan çıkmıştır.

Yani Çanakkale'deki zaferlerimize rağmen
kaybetmiştik.

Ölenler öldü, kalanlarla muztarip kaldık.

Vatanda hor görülen bir cemâatiz artık

Ölenler en sonu kurtuldular bu dağdağadan

Ve göz kapaklarının arkasında eski Vatan
Bizim diyâr olarak kaldı tâ kıyâmete dek.

6 Kasım 1918 günü bir İngiliz heyeti, boğazlarda
işgal işlemlerine başlamış, 18 Mart 1915'te
Çanakkale'yi geçemeyen Müttefikler, 15 Kasım
1918'de yani, üç buçuk yıl sonra 167 gemi ile büyük
kahramanlar gibi ellerini kollarını sallaya sallaya
boğazları geçmişler, 500.000 kişi ile beceremedikleri
işgali 3.500 kişi ile gerçekleştirmişlerdir.

İşte bu tarihten sonra kalanlar, "Vatanda düşmanı
seyretmek ıztırâbiyle" yaşayacaklardır.

Yine inanç, yine umut...

Vatanda korkulu rüya içindeyiz, gerçek.

Fakat bu çok süremez, mutlaka şafak sökecek

Ateş ve kanla siler, bir gün, ordumuz lekeyi,

Bu, insan oğluna bir şeyn (leke) olan, Mütareke'yi

Mütarekeden sonra Anadolu, Taun'a da zül olan

rezil bir istilaya maruz kalacaktır. Mütareke ile Türk'ün
mücadelesi bitmeyecek, dört uzun yıl Mehmetçik yine
cepheden cepheye koşacaktır.

Önce Sakarya...22 gün 22 gece süren boğuşma
ve zafer...

Tarih 26 Ağustos 1922...

Başkumandan Mustafa Kemal Paşa "Ordular ilk
hedefiniz Akdeniz'dir; ileri" emrini vermiştir.

Çanakkale'de şehâdet şerbeti içmeye koşan
Asım'ın nesli, bu defa da aynı inançla cepheye
koşmuştur.

Herkesin dudaklarında aynı dua...

Şu kopan fırtına Türk Ordusudur Ya Rabbi

Senin uğruna ölen ordu budur Ya Rabbi

Taki Yükselsin Ezanlarla Müeyyed namın

Galip et çünkü bu son ordusudur İslam'ın...

Türk ordusu bütün stratejistleri şaşırtarak tarihin en
büyük zaferlerinden birini (Başkomutanlık Meydan
Muharebesi) daha kazanarak Türk Milleti'nin esareti
asla kabul etmeyeceğini bütün dünyaya göstermiştir.

Ez cümle;

Tarih, şehitlerini, kahramanlarını unutan
milletlerin, haysiyetleriyle yaşama haklarının
olmadığını göstermektedir. Mustafa Kemal Atatürk de
"Türk'ün haysiyeti, gururu ve kabiliyeti çok yüksek ve
büyüktür. Böyle bir millet esir yaşamaktansa yok olsun
daha iyidir!...derken bu gerçeği kastetmemiş midir?

Ecdadın toprağa nal seslerinden şimşek gibi
bıraktıkları hâtıraları da Çanakkale'de, Sankamışta,
Yemen'de, Galıçya'da, Kanal'da, Filistin'de ölüme
meydan okuyan civanları da İstiklâl Harbi'nin
kahramanlarını da unutmamalıyız.

Bu vatan için korkusuzca Hakk'a yürüyen
şühedanın ruhları şad olsun...